

Arrest

nr. 240 594 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.N.J.M. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.N.J.M., beschikt over de Irakese nationaliteit. U bent geboren op (...) en bent afkomstig van Al Zubayr, gelegen in de provincie Al Basrah. U bent Arabier en sjiitisch moslim. U ging acht jaar naar school en werkte nadien in de bouw en als automechanicien.

In 2006 huwde u met A.M.A.R. (...) (O.V. X) en met haar kreeg u vier kinderen.

In Irak nam u deel aan de betogingen op 27 juli 2018 omdat mensen ziek werden door het drinken van vergiftigd water. Op 2 september 2018 werd u opgepakt door de Badr militie. U werd drie uur lang vastgehouden en gefolterd. U kon vrijkomen door de belofte dat u niet meer zou betogen, maar toch bleef u dit doen. Later werd u gezocht door de militie maar omdat ze u niet konden vinden, werd uw broer H. (...) gearresteerd en vermoord op 30 september 2018.

U verliet Irak op 5 oktober 2018 samen met uw gezin en diende op 9 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. U verkreeg daar de vluchtelingenstatus op 19 juni 2019 en u verkreeg er Griekse verblijfsdocumenten. U haalt aan dat u Griekenland verliet omdat u een goede toekomst voor uw kinderen wil. Uw kinderen noch u konden in Griekenland naar school gaan en uw uitkering zou zes maanden na het verkrijgen van uw beschermingsstatus stopgezet worden waardoor u en uw gezin dakloos zouden worden. U haalt verder ook de algemene situatie in Griekenland aan als reden voor uw vertrek. Er was criminaliteit op straat, racisme en er werd drugs gedeald op straat. Bovendien stelt u dat u in Griekenland de kans niet kreeg om een arts te raadplegen betreffende uw rug- en maagklachten, evenmin kregen uw vrouw en kinderen de gepaste zorg voor hun medische problemen. U vermeldt dat zowel uw vrouw als uw zoon psychologische problemen hebben waardoor uw zoon niet meer eet en spreekt. Uw zoon H. (...) kon met behulp van de organisatie Praxis in Griekenland wel gesprekken hebben met een arts, maar hij werd verder niet behandeld.

Nadat u naar België reisde, verzocht u hier andermaal om internationale bescherming op 14 oktober 2019.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de nationaliteitsbewijzen van u en uw kinderen (kopie), de eerste paar bladzijden van uw paspoort alsook dat van uw familieleden (kopie), de overlijdensakte van uw broer, medische documenten uit Griekenland die uw vrouw en zoon H. (...) toebehoren en medische documenten opgesteld in België van uw zoon H. (...). Daarnaast legt u ook een memory stick neer met beelden over uw situatie in Griekenland, beelden over uw deelname aan de betogingen in Irak en een video over het gedrag van uw zoon H. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw verklaringen, alsook in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen

van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U stelt dat er in Griekenland geen mogelijkheden waren om naar school te gaan (CGVS, p. 7), dat uw uitkering zes maanden na uw erkenning stopgezet werd waardoor u dakloos zou worden samen met uw kinderen (CGVS, p. 9). Uw echtgenote zegt dat u werk zocht, maar niet vond (CGVS echtgenote, p. 4). Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve

gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u geen stappen hebt gezet om huisvesting te zoeken (CGVS, p. 9), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Verder haalt u nog aan dat u en uw echtgenote medische problemen hebben (CGVS, p. 4 en 5). Uw echtgenote en uw zoon H. (...) zouden daarenboven ook psychologische problemen hebben (CGVS, p. 5 en 9). Uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote en H. (...) blijkbaar wel degelijk enkele keren op consult konden gaan bij een arts of psycholoog. Meer bepaald zegt u dat een psycholoog verschillende keren luisterde naar uw zoon (CGVS, p. 6) en dat ook uw vrouw in Griekenland werd behandeld door een psycholoog (CGVS, p. 9). Met betrekking tot uw medische problematiek en die van uw familieleden, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Voor zover u aanhaalt dat er veel criminaliteit was, drugs gedeald werd op straat en zelfs racisme tussen de vluchtelingen onderling (CGVS, p. 8), dient benadrukt te worden dat u evenzeer zegt dat u zich zelf nooit persoonlijk bedreigd voelde (CGVS, p. 9). Overigens beperkt u zich tot een melding van het bestaan van racisme, zelfs tussen vluchtelingen (CGVS, p. 8). Dit volstaat echter niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Uw huwelijksakte, de nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, een kopie van de eerste bladzijden uit uw paspoort en dat van uw familieleden, hebben betrekking op uw identiteit en die van uw familieleden. Dit staat in deze beslissing echter niet onmiddellijk ter discussie. Wat betreft de medische documenten van uw vrouw, dient opgemerkt te worden dat deze documenten aantonen dat zij zich in Griekenland wel degelijk kon wenden tot een bepaalde dienst in functie van haar problematiek. Dit geldt evenzeer voor de medische documenten uit Griekenland die u neerlegt betreffende uw zoon H. (...). Betreffende de medische documenten uit België en de memorystick die u neerlegt betreffende uw zoon H. (...), dient opgemerkt te worden dat hiermee louter wordt aangetoond dat hij medisch opgevolgd werd en twee dagen verbleef in een kinderpsychiatrie. Zoals hierboven reeds aangestipt, kunnen medische problemen niet beoordeeld worden door de Commissaris - generaal en dient u zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Betreffende de beelden van de levensomstandigheden in Griekenland op de memory stick, dient opgemerkt te worden dat zij uw verklaringen ondersteunen, doch niet aantonen dat uw situatie in Griekenland "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" bereikte zoals hierboven reeds werd aangehaald. De overlijdensakte van uw broer alsook de beelden op de memory stick met betrekking tot uw deelname aan de betogingen in Irak, zijn gelinkt met de problemen die u had in uw land van herkomst. Deze problemen werden echter reeds door Griekenland beoordeeld en werden tijdens uw asielprocedure in België niet onderzocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland en niet kan worden teruggeleid naar Irak."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.M.A.R. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.M.A.R. (...), beschikt over de Irakese nationaliteit. U bent geboren op (...) en bent afkomstig van het district Al-Maaqal, dat gelegen is in de provincie Al Basrah. U bent Arabier en sjiitisch moslima. U ging drie jaar naar school en was huisvrouw.

In 2006 huwde u met A.N.J.M. (...) (O.V. 8.926.254) en samen kreeg u vier kinderen.

In Irak nam uw echtgenoot deel aan de betogingen. Hij werd gearresteerd door de Badr militie, gefolterd en dezelfde dag vrijgelaten. Nadien was deze militie opnieuw op zoek naar uw man en aangezien ze hem niet konden vinden, werd uw schoonbroer gearresteerd en vermoord.

U verliet Irak op 5 oktober 2018 samen met uw gezin.

Na uw vertrek diende u samen met uw man in oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. U verkreeg daar de vluchtelingenstatus en u verkreeg er Griekse verblijfsdocumenten. U haalt aan dat u Griekenland verliet omwille van een gebrek aan medische zorg, scholen, geschikte huisvesting en het feit dat uw uitkering werd stopgezet. Uw man vond er overigens geen werk, zo stelt u. Nadat u naar België reisde, verzocht u hier andermaal om internationale bescherming op 14 oktober 2019.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de nationaliteitsbewijzen van u en uw kinderen (kopie), de eerste paar bladzijden van uw paspoort alsook dat van uw familieleden (kopie), de overlijdensakte van uw broer, medische documenten uit Griekenland die u en uw zoon H. (...) toebehoren en medische documenten opgesteld in België van uw zoon H. (...). Daarnaast legt u ook een memory stick neer met beelden over uw situatie in Griekenland, beelden over de deelname van uw man aan de betogingen in Irak en een video over het gedrag van uw zoon H. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. U beroept zich op dezelfde motieven als uw man. De beslissing in hoofde van uw partner luidt als volgt en geldt aldus ook voor uw asielaanvraag:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw verklaringen, alsook in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het

Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U stelt dat er in Griekenland geen mogelijkheden waren om naar school te gaan (CGVS, p. 7), dat uw uitkering zes maanden na uw erkenning stopgezet werd waardoor u dakloos zou worden samen met uw kinderen (CGVS, p. 9). Uw echtgenote zegt dat u werk zocht, maar niet vond (CGVS echtgenote, p. 4). Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale

bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u geen stappen hebt gezet om huisvesting te zoeken (CGVS, p. 9), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Verder haalt u nog aan dat u en uw echtgenote medische problemen hebben (CGVS, p. 4 en 5). Uw echtgenote en uw zoon H. (...) zouden daarenboven ook psychologische problemen hebben (CGVS, p. 5 en 9). Uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote en H. (...) blijkbaar wel degelijk enkele keren op consult konden gaan bij een arts of psycholoog. Meer bepaald zegt u dat een psycholoog verschillende keren luisterde naar uw zoon (CGVS, p. 6) en dat ook uw vrouw in Griekenland werd behandeld door een psycholoog (CGVS, p. 9). Met betrekking tot uw medische problematiek en die van uw familieleden, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Voor zover u aanhaalt dat er veel criminaliteit was, drugs gedeald werd op straat en zelfs racisme tussen de vluchtelingen onderling (CGVS, p. 8), dient benadrukt te worden dat u evenzeer zegt dat u zich zelf nooit persoonlijk bedreigd voelde (CGVS, p. 9). Overigens beperkt u zich tot een melding van het bestaan van racisme, zelfs tussen vluchtelingen (CGVS, p. 8). Dit volstaat echter niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

Uw huwelijksakte, de nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, een kopie van de eerste bladzijden uit uw paspoort en dat van uw familieleden, hebben betrekking op uw identiteit en die van uw familieleden. Dit staat in deze beslissing echter niet onmiddellijk ter discussie. Wat betreft de medische documenten van uw vrouw, dient opgemerkt te worden dat deze documenten aantonen dat zij zich in Griekenland wel degelijk kon wenden tot een bepaalde dienst in functie van haar problematiek. Dit geldt evenzeer voor de medische documenten uit Griekenland die u neerlegt betreffende uw zoon H. (...). Betreffende de medische documenten uit België en de memorystick die u neerlegt betreffende uw zoon H. (...), dient opgemerkt te worden dat hiermee louter wordt aangetoond dat hij medisch opgevolgd werd en twee dagen verbleef in een kinderpsychiatrie. Zoals hierboven reeds aangestipt, kunnen medische problemen niet beoordeeld worden door de Commissaris - generaal en dient u zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn

gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Betreffende de beelden van de levensomstandigheden in Griekenland op de memory stick, dient opgemerkt te worden dat zij uw verklaringen ondersteunen, doch niet aantonen dat uw situatie in Griekenland "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" bereikte zoals hierboven reeds werd aangehaald. De overlijdensakte van uw broer alsook de beelden op de memory stick met betrekking tot uw deelname aan de betogingen in Irak, zijn gelinkt met de problemen die u had in uw land van herkomst. Deze problemen werden echter reeds door Griekenland beoordeeld en werden tijdens uw asielprocedure in België niet onderzocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland en niet kan worden teruggeleid naar Irak."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen leiden een enig middel af uit de schending van: "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna « EU-handvest »); artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 04.11.1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »); artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/UE van 26.06.2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna « Procedurerichtlijn »); artikel 22bis van de Grondwet; artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, §5, en 57/6, §3, lid 1, 3°, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna « Vreemdelingenwet »); artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoekende partijen wijzen op artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van de Procedurerichtlijn en betogen:

"Als de EU-lidstaat die de bescherming heeft verleend deze bescherming niet effectief uitvoert door de vluchteling een levensstandaard in overeenstemming met de menselijke waardigheid te bieden, en dus met inachtneming van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-handvest, moet de mogelijkheid geboden door artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet en artikel 33, §2, a), van de Procedurerichtlijn worden afgewezen, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie."

Verzoekende partijen wijzen op de arresten Jawo en Ibrahim, Sharqawi ea en Magamadov van het HvJ en het advies dat de Advocaat-Generaal uitte in deze zaken. Verzoekende partijen verwijzen voorts nog naar de Memorie van toelichting bij het hoger aangehaalde wetsartikel. Vervolgens vestigen zij de nadruk op de objectieve informatie bij het verzoekschrift, hun persoonlijke ervaringen in Griekenland en het extreem kwetsbare profiel van het gezin.

Verzoekende partijen merken voorafgaandelijk op dat zij in België worden vergezeld door hun vier minderjarige kinderen. Bovendien legden zij verschillende medische/psychologische documenten neer waaruit blijkt dat zij psychologisch worden ondersteund en dat hun zoon ernstige psychische problemen heeft. Er is dus geen twijfel over de extreme kwetsbaarheid van het gezin. Verweerder hield hiermee geen rekening bij het nemen van de bestreden beslissing. *"De motivatie van de bestreden beslissing - die op geen enkele objectieve bron gebaseerd wordt (zie hieronder) - getuigt integendeel van een flagrant gebrek aan voorzichtigheid in de analyse van de verwerende partij.*

De verwerende partij, die geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers door hun 4 minderjarige kinderen worden vergezeld en met de medische/psychologische kwetsbaarheid van meerdere familieleden, heeft kennelijk haar zorgvuldigheidsplicht en artikel 48/6, §5, van de wet van 1980 - die haar verplicht om een individuele, objectieve en onpartijdige analyse uit te voeren rekening houdend met alle relevante feiten en ingediende documenten - geschonden."

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de situatie voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Zij voeren aan:

"De verwerende partij stelt dat verzoekers, als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, « toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling » (bestreden beslissing, p. 2).

De verzoekers betwisten ten stelligste deze algemene en stereotiepe bewering, die geenszins de realiteit van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland weerspiegelt.

Eerzijds, dient te worden opgemerkt dat de bewering van de verwerende partij op geen enkele objectieve bron is gebaseerd.

Inderdaad, werd geen document met betrekking tot de rechten en voordelen in verband met de vluchtelingenstatus in Griekenland overgelegd in het administratief dossier van de verzoekers ; maar vooral met betrekking tot de kwestie van de effectieve aard van de rechten en voordelen die theoretisch zouden worden toegekend aan begunstigden van deze status overeenkomstig de Griekse wet.

Nochtans, is het onnodig te herhalen dat, volgens de bovengenoemde rechtspraak van het HvJEU, asielinstanties verplicht zijn om het risico te beoordelen dat de asielzoeker - in de lidstaat die hem al internationale bescherming heeft verleend - op een wijze die onverenigbaar is met zijn grondrechten wordt behandeld « op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige gegevens ».

Quod non in casu.

De verwerende partij, die geen enkel - objectieve, betrouwbare en nauwkeurige - element heeft geproduceerd ter ondersteuning van haar beslissing, heeft duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, in strijd met de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Anderzijds, de praktijk van de verwerende partij - die een positie inneemt zonder op enige objectieve bron te vertrouwen - des te meer betwistbaar is, aangezien alle informatie uit actuele en betrouwbare geraadpleegde bronnen tonen dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland uiterst zorgwekkend is.

Uit deze bronnen blijkt dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 EU-handvest.

Wat betreft het genot van hun rechten in de algemene zin van het woord, door personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert (verzoekers, als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, « toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling »), de site van het Ministerie van Migratie en Asiel van de Helleense Republiek zelf aangeeft dat « de Staat biedt geen huisvesting en kan het recht om te werken niet garanderen, of een toewijzing te bieden » (vrije vertaling).

(...)

Alle recente en objectieve geraadpleegde bronnen zijn het er ook over eens dat administratieve en bureaucratische belemmeringen, het ontbreken van door de staat georganiseerde acties om hun specifieke situatie te verhelpen, de niet-toepassing van de wet en de impact van de economische crisis belettenhouders van internationale bescherming hun rechten te genieten.

(...)

De situatie is zodanig dat het laatste AIDA-verslag dat in maart 2019 werd gepubliceerd, stelt : « Volgens de bevindingen van de organisaties hebben “vluchtelingen nog steeds geen veilige en effectieve toegang tot onderdak, voedsel, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, inclusief geestelijke gezondheidszorg (...)».

De internationale beschermingsstatus in Griekenland kan geen waarden leven garanderen voor personen die bescherming genieten en is niet meer dan bescherming 'on papier' ". » (vrije vertaling).

Deze woorden zijn duidelijk en zouden tot de grootste voorzichtigheid moeten leiden.

Wat betreft meer bepaald de toegang tot de arbeidsmarkt: als, in theorie, in Griekenland begunstigden van internationale bescherming gelijke toegang tot werkgelegenheid zouden moeten hebben als staatsburgers ; in de praktijk hebben ze echter te maken met een zeer hoog werkloosheidspercentage en werken de weinige mensen die werk vinden voornamelijk in laaggeschoolde en zeer precarie banen.

Deze moeilijkheden worden verergerd door het feit dat personen die internationale bescherming genieten, administratieve obstakels ontmoeten die het bijzonder moeilijk maken voor hen om de documenten die noodzakelijk zijn voor toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen. Uit alle geraadpleegde bronnen blijkt ook dat prioriteit wordt gegeven aan Griekse burgers. Griekenland wordt ook geconfronteerd met een ernstige economische crisis en het is dus voor de onderdanen zelf erg moeilijk om hun basisbehoeften te voorzien vanwege het gebrek aan werk voor iedereen. In deze context worden personen die internationale bescherming genieten op de achtergrond verwaarloosd, met als gevolg dat de weinigen die een baan kunnen vinden in het algemeen in de informele economie werken. Deze situatie berooft hen van toegang tot sociale zekerheid en onderwerpt hen aan verhoogde onveiligheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van personen die internationale bescherming genieten, vertrouwen nu op de distributie van voedsel, niet-voedselproducten en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot het aangaan van gevaarlijke activiteiten,

verhoogt de behoefte aan hulpdiensten, verhoogt het risico van uitbuiting en belemmert hun vooruitzichten op integratie.

(...)

De verzoekers werden persoonlijk slachtoffers van deze moeilijkheden bij het betreden van de arbeidsmarkt. De verzoeker probeerde inderdaad om een werk te vinden, zonder succes (zie Persoonlijk verhaal in Griekenland - stuk 28 ; NPO Mevrouw A. (...), p. 4: « Mijn man ging op zoek naar werk, maar hij kreeg geen werk nergens »). Hierover, moet de aandacht van Uw Raad worden gevestigd op het feit dat de instructie van de verwerende partij over de pogingen van verzoekers om werk te vinden zeer beknopt was, om niet te zeggen afwezig. De protection officer heeft inderdaad geen enkele vraag gesteld noch aan verzoeker, noch aan verzoekster betreffende hun pogingen om een werk te vinden.

Wat betreft de toegang tot huisvesting: in de praktijk, wordt geen door de staat beheerde accommodatie verleend aan personen die internationale bescherming genieten, zelfs niet voor kwetsbare personen, en geen huursubsidie, geen lening of andere vormen van financiële bijstand voor huisvesting worden verleend. Als gevolg hiervan, blijven personen die internationale bescherming genieten meestal dakloos of wonen zij in verlaten plaatsen of overvolle appartementen in erbarmelijke omstandigheden, vaak zonder toegang tot elektriciteit, toiletten en/of stromend water.

(...)

Uit deze informatie blijkt dat: « in geval van terugkeer zullen personen die internationale bescherming genieten (als zij geen particuliere ondersteuning hebben) een reëel risico lopen om on straat te leven » (vrije vertaling). Deze informatie vereist uiterste voorzichtigheid, des te meer gezien de bijzondere kwetsbaarheid van het gezin.

Wat zij persoonlijk betreft, legden verzoekers uit dat ze Griekenland hadden besloten te verlaten omdat, aan het einde van de periode van zes maanden na ontvangst van hun vluchtelingenstatus uit hun accommodatie zouden worden gezet, maar dat ze niet konden overwegen om te leven op straat, nog minder met 4 minderjarige kinderen onder hun hoede (NPO Meneer A. (...), p. 9: « Na zes maanden na erkenning moet je de huisvesting verlaten en je krijgt geen uitkering meer. U zei geen school, gezondheidsproblemen voor kinderen, na 6 maanden geen uitkering meer (...) Nog andere redenen waarom u GR heeft verlaten? Geen andere reden maar stel je voor na 6 m werd ik buiten woning gezet, zonder uitkeren, waar ga ik dan met kinderen verblijven? Ik zou dakloos worden met kinderen op straat. »).

Deze informatie wordt bevestigd door recente en objectieve geraadpleegde bronnen:

(...)

De opmerking van de verwerende partij hierover, namelijk « in dit verband moet immers worden vast gesteld dat u geen stappen hebt gezet om huisvesting te zoeken » is absoluut niet pertinent. Verzoekers hebben uitgelegd dat zij tevergeefs werk hebben gezocht (NPO Mevrouw A.(...), p. 4). Zonder huisvesting en zonder overheidsfinanciering voor een huisvesting, genoten de verzoekers - die zonder werk waren - geen enkele inkomen dat hen in staat zou stellen om een woning te huren (zie Persoonlijk verhaal in Griekenland - stuk 28). De opmerking van de verwerende partij is dus irrelevant en houdt absoluut geen rekening met de realiteit op de door verzoekers beschreven realiteit ter plaatse.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg: als, in theorie, begunstigden van internationale bescherming recht zou moeten hebben op gratis toegang tot farmaceutische producten en tot gezondheidszorg in medische centra en ziekenhuizen in Griekenland ; in de praktijk, blijft de toegankelijkheid tot zorg echter een grote uitdaging vanwege het gebrek aan vrouwelijk medisch personeel, het gebrek aan tolken in gezondheidsinstellingen, het feit dat geneesmiddelen en medische onderzoeken niet gratis zijn, gebrek aan informatie van medisch personeel en storingen in het transportsysteem naar ziekenhuizen. Toegang tot het sociaalezekerheidsstelsel wordt ook buitengewoon ingewikkeld gemaakt gezien de administratieve belemmeringen waarmee begunstigden van internationale bescherming worden geconfronteerd.

(...)

De verzoekers werden echter persoonlijk slachtoffers van deze ernstige tekortkomingen in de toegang tot gezondheidszorg.

De verzoekers legden duidelijk uit dat, ondanks hun verzoek hiertoe, zij geen toegang hebben gehad tot zorgen:

(...)

Bovendien, op 07.02.2020, stuurde het opvangcentrum van Houthalen-Helchteren, waar het gezin in België woont, de Griekse documenten van verzoekers naar het CG VS, waaronder een attest van een Griekse ziekenhuis dat duidelijk aangeeft dat er geen arts die gespecialiseerd voor gewrichten is (zie Griekse medische document dd. 19.10.18 - stuk 27). Verzoekers vragen Uw Raad hen te verontschuldigen voor de afwezigheid van een vertaling van deze document, maar het was voor hen

onmogelijk om binnen de termijn van tien dagen een Griekse vertaler te vinden, nog minder onder de huidige gezondheidsomstandigheden (Covid-19).

Wat betreft de psychologische problemen van de jonge H. (...), in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, werd hij niet gevolgd in Griekenland. De Griekse autoriteiten werden niet in staat om H. (...) een psychologische/psychiatrische ondersteuning op te zetten, ondanks de ernst van zijn psychische problemen en de talrijke verzoeken van zijn ouders hierom.

Hoogstens heeft zijn vader, die voortdurend heeft geprobeerd een manier te vinden om psychologische follow-up te verkrijgen, certificaten verkregen van twee humanitaire organisaties (PRAXIS en KMPSY) waaruit blijkt dat « het absoluut noodzakelijk is om een intense psychologische ondersteuning voor H. (...) in te stellen » en dat zijn psychische problemen « verband houden met zijn huidige (in Griekenland) levensomstandigheden die niet goed voor hem zijn om beter te worden ». H. (...) werd dus opgevangen door deze twee humanitaire organisaties toen hij in Chios was en dus toen de familie nog in procedure was om internationale bescherming te verkrijgen. Toen gezinsleden de vluchtelingenstatus kregen en naar Thessaloniki gingen, had H. (...) geen toegang meer tot psychologische ondersteuning.

De ernstige psychologische problemen van de jonge H. (...), die de gevolgen van zijn ervaring in Irak zijn, verergerden dus in Griekenland omwille van de afwezigheid van psychologische ondersteuning zodra ze de vluchtelingenstatus verkregen (NPO Meneer A. (...), p. 5:

(...)

Uiteindelijk hebben verzoekers en hun kinderen nooit toegang gehad tot gezondheidszorg en alleen tot psychologische ondersteuning toen ze asielzoekers waren, maar niet meer toen ze werden erkend als vluchtelingen.

Voor het overige, is de bewering van de verwerende partij dat de medische problemen van het gezin « behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient (verzoeker) zich te beroepen op de geeignende procedure » absoluut niet relevant. De medische documenten werden niet ingediend om de toekenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen op grond van het Verdrag van Geneve. Verzoekers weten dat de medische reden niet bestaan in dit Verdrag.

Het is duidelijk dat ze deze medische documenten hebben ingediend om de kwetsbaarheid van het gezin aan te tonen, waarmee de verwerende partij rekening moet houden. Quod non.

De vrees van verzoekers om niet te kunnen genieten van medische/psychologische zorgen in geval van terugkeer naar Griekenland is duidelijk gegrond, zowel in het licht van de verstrekte objectieve informatie als van de persoonlijke ervaring van de verzoekers.

De pathologieën waaraan de leden van het gezin lijden (zie hierboven), vergroten de kwetsbaarheid van de verzoekers aanzienlijk en bijgevolg het risico dat zij slachtoffers worden van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland, in strijd met de artikelen 3 EVRM en 4 EU-Handvest.

Onnodig te herhalen dat de familieleden medisch en/of psychologisch worden gevolgd in België. Wat betreft de toegang tot onderwijs: in theorie, hebben zowel de kinderen van personen die om internationale bescherming verzoeken als de kinderen van personen die een dergelijke bescherming genieten toegang tot onderwijs, net zoals onderdanen.

(...)

De site van het Ministerie van Migratie en Asiel van de Helleense Republiek zelf geeft inderdaad aan dat kinderen van verzoekers van internationale bescherming - net als kinderen van personen die internationale bescherming genieten - in principe « kunnen naar school gaan » (vrije vertaling)

(...)

In praktijk, is de realiteit echter heel anders en is de toegang tot onderwijs voor de kinderen van personen die om internationale bescherming verzoeken of degenen die dergelijke bescherming genieten niet gegarandeerd.

(...)

In deze zin legden de verzoekers uit dat hun kinderen geen toegang hebben gehad tot onderwijs in Griekenland, noch in de tijd dat zij asielzoekers waren noch in de tijd dat zij als vluchtelingen werden erkend, ondanks hun meerdere verzoeken daartoe

(...)

Nochtans, merken verzoeksters op dat de verwerende partij geen woord zegt hierover in de bestreden beslissing.

De verwerende partij verstrekt bovendien geen informatie in het administratief dossier die het mogelijk zou maken aan te tonen dat, als begunstigden van bescherming de kinderen van de verzoekers daadwerkelijk toegang tot onderwijs zouden kunnen hebben in geval van terugkeer naar Griekenland.

De verwerende partij bewijst niet dat dit theoretische recht in de praktijk wordt verleend.

Wat betreft de perceptie van de Griekse bevolking ten opzichte van personen die internationale bescherming genieten op Grieks grondgebied, dit zou waarschijnlijk ook de angsten van de verzoekers versterken. Naast de hierboven genoemde objectieve obstakels, maakt de Griekse bevolking zich ook zorgen over de sociale en economische integratie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Volgens recente peilingen maakt de meerderheid van de Griekse bevolking (57%) zich zorgen over de 'vluchtelingencrisis' in het land. Meer bepaald, vrezen de Grieken dat de permanente vestiging van vluchtelingen in hun woongebieden problemen zou veroorzaken (74%), aangezien zij een potentiële bedreiging voor de veiligheid van het land vormen (50%). De Grieken vrezen ook dat de aanwezigheid van vluchtelingen het misdadcijfer (45%) en de terroristische dreiging (45%) zal verhogen, evenals extra kosten voor de volksgezondheid en onderwijsinfrastructuur (49%). Over het algemeen, denkt de Griekse publieke opinie dat vluchtelingen waarschijnlijk niet kunnen integreren in de Griekse samenleving (65%). In Griekenland, monopoliseren mensen van buitenlandse afkomst in toenemende mate de media in een negatief perspectief. De media hebben melding gemaakt van een aantal aanvallen op vluchtelingen, humanitaire hulpverleners en accommodaties voor vluchtelingen. Mevrouw Dunja Mijatovic, Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, uitte haar bezorgdheid over het voortduren van racistisch geweld en de opkomst van nieuwe gewelddadige groepen die betrokken zijn bij aanvallen op migranten en bedreigingen tegen ngo's en verdedigers van migranten rechten.

(...)

Ten slotte, en dit is een essentieel element, blijkt uit openbare, betrouwbare en recente bronnen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en die door een andere lidstaat van de Europese Unie daar worden teruggestuurd, vaak slachtoffers zijn van onmenselijke en/of vernederende behandeling voor zover zij geen garantie hebben op toegang tot huisvesting, voedsel, arbeidsmarkt en gezondheidszorg.

De organisaties Refugee Support Aegean (RSA) en Pro Asyl blijft er bij Europese landen op aandringen om de terugkeer van erkende vluchtelingen naar Griekenland te stoppen.

(...)

Uiteindelijk, blijkt uit alle voortgebrachte objectieve informatie dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-handvest. Dit wordt bevestigd door de lezing van de persoonlijke onderhouds van de verzoekers.

De verwerende partij heeft geen enkele bron verstrekt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekers, bij terugkomst in Griekenland, niet opnieuw het risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van onmenselijke en/of vernederende behandeling met betrekking tot rechten en voordelen daadwerkelijk verleend - in de praktijk - aan personen die internationale bescherming genieten, hoewel de verzoekers hebben aangetoond dat zij persoonlijk slachtoffers waren van deze ernstige tekortkomingen.

De verwerende partij heeft kennelijk niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht en heeft geen objectieve, onpartijdige en individuele analyse gemaakt van het relaas van verzoekers en de risico's die zij lopen, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

De motivatie van de verwerende partij is onvoldoende, in strijd met de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Zowel uw Raad als het Hof van Justitie van de Europese Unie (zie hierboven) hebben besluiten genomen waarin de verplichting voor staten wordt bevestigd om voor elk individueel verzoek een systematische, consciëntieuze en diepgaande analyse uit te voeren om ervoor te zorgen dat een in een andere lidstaat verkregen internationale beschermingsstatus effectief en actueel is.

In casu, de situatie en de ervaring van verzoekers tijdens hun verblijf in Griekenland werd niet objectief en onpartijdig onderzocht door de verwerende partij, zoals blijkt uit de onvolledige en gestandaardiseerde bestreden beslissing.

Overeenkomstig de hierboven geproduceerde objectieve en bijgewerkte informatie bevestigen de onderstaande arresten echter de vrijwel totale afwezigheid van een beleid voor de opvang en integratie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland."

Verzoekende partijen wijzen enkele arresten die de RvV in het verleden velde en stellen:

"In deze twee arresten bevestigt Uw Raad dat de verwerende partij een diepgaande analyse moet uitvoeren om te waarborgen dat elke verzoeker met een status in een andere lidstaat daadwerkelijk en momenteel echte internationale bescherming geniet in dat land.

In tegenstelling tot wat de bovengenoemde arresten aanbevelen, heeft de verwerende partij in casu echter niet de nodige maatregelen getroffen om ervoor te zorgen dat verzoekers daadwerkelijk en momenteel internationale bescherming genieten in Griekenland."

Verzoekende partijen verwijzen naar een Franstalig arrest dat de RvV in het verleden velde en stellen dat *in casu* een zelfde redenering moet worden toegepast. *“Inderdaad, beschreven de verzoekers de ernstige tekortkomingen waarvan zij tijdens hun verblijf in Griekenland persoonlijk het slachtoffer waren: gebrek aan scholing voor kinderen, gebrek aan gezondheidszorg, onveiligheid, enz.”*

Verzoekende partijen halen nog een aantal andere Franstalige arresten van de RvV aan waarin tot een vernietiging werd besloten. Opnieuw geven zij aan dat dezelfde redenering *in casu* moet worden toegepast. Zij verwijzen daarbij naar de gebrekkige toegang tot onder andere de gezondheidszorg en het gegeven dat zij vier minderjarige kinderen hebben.

“Uiteindelijk, in casu, gelet op hun persoonlijke ervaring in Griekenland en hun kwetsbaarheid, hebben de verzoekers duidelijk het vermoeden van wederzijds vertrouwen weerlegd. Ze hebben inderdaad aangetoond dat ze persoonlijk werden behandeld op een manier die onverenigbaar is met hun grondrechten in Griekenland.

Er zijn reële en vastgestelde risico's van onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het EU-handvest en artikel 3 van het EVRM, voor de verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland die gevolgen moeten hebben op hun mogelijke overdracht naar deze staat, des te meer gezien hun kwetsbaarheid (vier minderjarige kinderen en meerdere medische pathologieën).

De verwerende partij - die de verklaringen en de (medische)documenten van verzoekers niet op een objectieve en onpartijdige wijze heeft geanalyseerd - heeft het artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

Verzoekende partijen doen eveneens gelden:

“Het hoger belang van het kind, gewaarborgd door artikel 22bis van de Grondwet, moet de asielautoriteiten begeleiden bij hun analyse. Het hoger belang van de kinderen van verzoekers vereist dat zij daadwerkelijk bescherming kunnen genieten in Griekenland. Quod non.”

Voorts wijzen verzoekende partijen op een aantal paragrafen uit het *Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status* van UNHCR. *“Mocht er in de ogen van uw Raad twijfel blijven bestaan over de risico's van onmenselijke en vernederende behandeling van verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland, dan rekening houdend met, ten eerste, de persoonlijke ervaring van de verzoekers in dat land, ten tweede, de door hen ingediende documenten en, eindelijk, de talrijke objectieve en actuele bronnen die ter ondersteuning van het onderhavige beroep werden ingediend, is het aangewezen dat deze twijfel in het voordeel van verzoeksters speelt.*

Het zou kennelijk onredelijk zijn om verzoekers terug te sturen naar Griekenland waar de risico's van onmenselijke en vernederende behandeling worden vastgesteld.

Op zijn minst, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

België moet verantwoordelijk worden gesteld voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekers en hun angsten in geval van terugkeer naar Irak analyseren.

Bovendien, het feit dat een internationale bescherming werd verleend aan verzoekers in Griekenland, is op zichzelf een ernstige aanwijzing dat zij aanspraak kunnen maken op erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van de Vreemdelingenwet of het verlenen van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De angsten van de verzoekers in hun land van herkomst, Irak, moeten door de verwerende partij worden geanalyseerd en internationale bescherming moet aan hen worden verleend in België.”

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog rechtspraak en een advies (bijlagen 3-5), algemene informatie (bijlagen 6-16), een aantal medische en psychologische attesten (bijlagen 17-27) en een door hen opgestelde verklaring over hun persoonlijk verhaal in Griekenland (bijlage 28) bij het verzoekschrift.

2.4. Verzoekende partijen brengen middels een aanvullende nota van 29 augustus 2020 documenten bij met betrekking tot hun lichamelijke en geestelijke gezondheidstoestand en van deze van hun kind A. H. N. J. en twee psychologische rapporten van Vluchtelingenteam Genk betreffende de geestelijke gezondheidstoestand van hun gezin. Verzoekende partijen menen dat het gezien de medische en geestelijke gezondheidstoestand van de gezinsleden een schending zou zijn van artikel 3 EVRM om het gezin terug te sturen naar Griekenland.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen preciseren niet op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient voorts te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekende partijen duiden niet en er kan niet worden ingezien op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig opgeworpen.

3.3. Artikel 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht in een aantal gevallen niet van toepassing is. Verzoekende partijen preciseren niet hoe deze bepaling door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.4. Verzoekende partijen wijzen in het onderhavige verzoekschrift op het hoger belang van hun kinderen. Zij verwijzen daarbij naar artikel 22bis van de Grondwet.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet volstaan om in hoofde van verzoekende partijen en/of hun kinderen het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

De situatie van de kinderen van verzoekende partijen en hun persoonlijke omstandigheden worden in hetgeen volgt uiteraard wel terdege in rekening gebracht en mee in de beoordeling betrokken.

3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet aan de orde.

3.6. Artikel 33, 2°, a) van de Richtlijn 2013/32/EU werd verder naar Belgisch recht omgezet in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, het artikel waarop de bestreden beslissingen zijn geschaagd. De toepassing van dit artikel wordt onderzocht in hetgeen volgt.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.9. De bestreden beslissingen zijn, zoals reeds hoger werd aangegeven, geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, die de omzetting vormt van artikel 33, 2°, a) van Richtlijn 2013/32/EU, bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissingen genoegzaam blijkt dat verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Griekenland. Te dezen wordt in de bestreden beslissingen met recht gesteld:

“Uit de elementen die voorhanden zijn in uw verklaringen, alsook in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zouden worden toegelaten tot Griekland. Verzoekende partijen slagen er niet in om het tegendeel aan te tonen. Overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen die Griekenland als lidstaat van de EU dient te respecteren). Bijgevolg dient, aangezien er geen elementen voorliggen die toelaten te twifelen aan de geldigheid van de status van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoekende partijen, die in dit land beschikken over een internationale beschermingsstatus, heden niet zouden kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zouden worden toegelaten tot Griekland. Verzoekende partijen tonen geheel niet aan dat één van de voormelde, beperkte, uitzonderlijke omstandigheden, vermeld in de aangehaalde artikelen, vervuld of voorhanden zouden zijn. Evenmin tonen zij aan dat hun internationale beschermingsstatus daadwerkelijk zou dreigen te worden of zou zijn opgehouden, beëindigd, herroepen of ingetrokken. Waar zij twijfel trachten te zaaien over het feit dat zij heden nog over een internationale beschermingsstatus beschikken in Griekenland, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet één concreet element of argument aanreiken waaruit blijkt en bijgevolg in het geheel niet aantonen dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming zouden genieten.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, zaken waarnaar verzoekende partijen ook zelf verwijzen, gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2

VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoekende partijen dienen overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoekende partijen meermaals trachten te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, is het, zoals verweerder met recht opmerkt in de bestreden beslissingen, aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoekende partijen toe om het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hen deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoekende partijen wijzen in deze op hun levensomstandigheden en de gebeurtenissen in Griekenland, op hun verhoogde kwetsbare profiel ten gevolge van de medische en psychische problemen van verzoekster en hun zoon en het gegeven dat zij vier kinderen hebben, en op de problemen in Griekenland inzake racisme en de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, opvang, ondersteuning, gezondheidszorg en andere sociale en economische rechten. Ter staving van hun betoog dienaangaande, wijzen verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift op algemene informatie.

Uit de door verzoekende partijen aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen in het verzoekschrift, echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die, zoals verzoekster en de zoon van verzoekende partijen, kampt met een aantal medische en psychische problemen en deel uitmaakt van een gezin met vier kinderen (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, opvang, ondersteuning, gezondheidszorg en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming

in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U stelt dat er in Griekenland geen mogelijkheden waren om naar school te gaan (CGVS, p. 7), dat uw uitkering zes maanden na uw erkenning stopgezet werd waardoor u dakloos zou worden samen met uw kinderen (CGVS, p. 9). Uw echtgenote zegt dat u werk zocht, maar niet vond (CGVS echtgenote, p. 4). Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u geen stappen hebt gezet om huisvesting te zoeken (CGVS, p. 9), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Verder haalt u nog aan dat u en uw echtgenote medische problemen hebben (CGVS, p. 4 en 5). Uw echtgenote en uw zoon H. (...) zouden daarenboven ook psychologische problemen hebben (CGVS, p. 5 en 9). Uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote en H. (...) blijkbaar wel degelijk enkele keren op consult konden gaan bij een arts of psycholoog. Meer bepaald zegt u dat een psycholoog verschillende keren luisterde naar uw zoon (CGVS, p. 6) en dat ook uw vrouw in Griekenland werd behandeld door een psycholoog (CGVS, p. 9). Met betrekking tot uw medische problematiek en die van uw familieleden, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Voor zover u aanhaalt dat er veel criminaliteit was, drugs gedeald werd op straat en zelfs racisme tussen de vluchtelingen onderling (CGVS, p. 8), dient benadrukt te worden dat u evenzeer zegt dat u zich zelf nooit persoonlijk bedreigd voelde (CGVS, p. 9). Overigens beperkt u zich tot een melding van het bestaan van racisme, zelfs tussen vluchtelingen (CGVS, p. 8). Dit volstaat echter niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde, in de bestreden beslissingen opgenomen motieven.

Verzoekende partijen trachten weliswaar opnieuw te laten uitschijnen dat zij in Griekenland geen toegang zouden hebben tot de nodige huisvesting of de arbeidsmarkt, doch zij maken zulks niet *in concreto* aannemelijk. Waar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS vaagweg aangaf dat haar echtgenoot wel zocht naar werk doch geen werk vond (administratief dossier, persoonlijk onderhoud verzoekster, p.4) en verzoekende partijen deze vage bewering opnieuw op

algemene wijze herhalen in hun persoonlijk relaas bij het verzoekschrift, laten verzoekende partijen na om hierover enige verdere duiding te verstrekken. Zij tonen niet aan dat of welke pogingen verzoeker hiertoe ondernam. Verder blijkt uit de eerdere verklaringen van verzoeker dat verzoekende partijen, hoewel dit van hen mocht worden verwacht, nadat zij werden erkend als vluchteling, geen ernstige en doorgedreven pogingen hebben ondernomen teneinde zich op duurzame wijze in Griekenland te vestigen. Zo gaf verzoeker aan dat verzoekende partijen reeds een kleine vier maanden nadat zij hun status verkregen, en dit ondanks dat zij na het verkrijgen van deze status nog zes maanden recht hadden op een uitkering en in huisvesting werden voorzien, Griekenland verlieten. Verzoeker gaf daarbij aan dat hij gewoon wachtte tot hij alles had gekregen tot hij Griekenland verliet. Hij wachtte gewoon tot hij de kaart kreeg en vertrok. Verzoeker gaf daarenboven uitdrukkelijk aan dat zij, hoewel zij daartoe nog ruim de tijd hadden, niet eens probeerden om naar huisvesting te zoeken. Hij preciseerde, wanneer hiernaar werd gevraagd: *“Nee, ik werd er niet uitgezet, ik had tijd tot december om daar te blijven, dan moet ik zelf zoeken. Ik zei ik ga mijn geld niet zelf betalen voor iets wat het niet waard is, maar wel om naar vreemd land te gaan. Veiligere plaats. In GR heb ik 5000 dollar uitgegeven voor kosten voor mij en de kinderen”* (administratief dossier, persoonlijk onderhoud verzoeker, p.8-9). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partijen geen intentie hadden om in Griekenland te blijven en ervoor kozen om, hoewel zij duidelijk de financiële middelen hadden om minstens tijdelijk in huisvesting te voorzien en te proberen aan werk te geraken, dit land vroegtijdig te verlaten. Dat zij, zo zij hiertoe bij een terugkeer naar Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zouden ondernemen, omwille van een gebrek aan huisvesting en werk verhinderd zouden worden om hun meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, kan uit het gedrag en de verklaringen van verzoekende partijen aldus geenszins worden afgeleid. Hoe dan ook tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat, zo dit al zo zou zijn, zij zich in dit kader niet (opnieuw) zouden kunnen beroepen op de hulp en ondersteuning vanwege de Griekse autoriteiten of de in Griekenland aanwezige hulporganisaties. Verder kan op basis van de verklaringen en informatie aangereikt door verzoekende partijen niet worden aangenomen en tonen verzoekende partijen niet aan dat hun situatie hierin zou verschillen van deze van de Griekse onderdanen en dat dit (louter) toe te schrijven zou zijn aan hun hoedanigheid van begunstigden van internationale bescherming en/of hun herkomst. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat zij bij een eventueel gebrekkig of nalatig handelen van de Griekse autoriteiten hun rechten ter zake in Griekenland niet zouden kunnen doen gelden middels de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving hen daartoe bieden.

In zoverre verzoekende partijen opnieuw laten uitschijnen dat hun kinderen in Griekenland geen toegang zouden hebben tot het onderwijs, dient voorts te worden vastgesteld dat uit het betoog dat zij zelf voeren in het voorliggende verzoekschrift blijkt dat hun kinderen er als begunstigden van internationale bescherming recht hebben op onderwijs. Verzoekende partijen tonen bijgevolg geheel niet aan dat of waarom hun kinderen bij een terugkeer naar Griekenland de toegang tot het onderwijs zou (dreigen te) worden onzegd. Evenmin tonen zij aan dat zulks te wijten zou (kunnen) zijn aan hun loutere hoedanigheid van begunstigden van internationale bescherming of hun herkomst. Verder tonen verzoekende partijen ook in dit kader niet aan dat zij zich bij eventuele problemen niet zouden kunnen beroepen op de Griekse overheid en dat zij, bij een eventueel gebrekkig of nalatig optreden vanwege deze overheid, hun rechten in deze niet zouden kunnen afdwingen in Griekenland.

Waar verzoekende partijen andermaal wijzen op het racisme in Griekenland, dient verder te worden opgemerkt dat uit hun verklaringen blijkt dat zij in dit kader nooit te maken kregen met persoonlijke bedreigingen (administratief dossier, persoonlijk onderhoud verzoeker, p.9; persoonlijk onderhoud verzoekster, p.5). Verzoekende partijen tonen bovendien niet concreet aan dat, waar, wanneer, waarom, met wie of in welke omstandigheden zijzelf of hun kinderen bij een terugkeer naar Griekenland zouden dreigen te worden geconfronteerd met al dan niet ernstige feiten van racisme. Daarenboven tonen zij in het geheel niet aan dat zij, hoewel er kan worden vermoed dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, in Griekenland van de nodige bescherming zouden verstoken blijven zo zij de nodige stappen zouden zetten om er bescherming te verkrijgen.

Verzoekende partijen wijzen daarnaast in het verzoekschrift en in de aanvullende nota op hun psychische en medische problemen en deze van hun zoon H. Uit het eigen betoog van verzoekende

partijen blijkt echter dat zij in Griekenland als begunstigden van internationale bescherming recht hebben op (toegang tot de) gezondheidszorg. Verder tonen verzoekende partijen niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij, zo zij zouden terugkeren naar Griekenland en hiertoe de nodige inspanningen zouden leveren, daadwerkelijk in de onmogelijkheid zouden verkeren om zich, eventueel met de hulp van de Griekse autoriteiten of de aldaar aanwezige organisaties, in het kader van de aangevoerde problemen in Griekenland toegang te verschaffen tot de nodige gezondheidszorg. Evenmin tonen zij daarbij aan dat hun situatie hierin zou verschillen van deze van de Griekse onderdanen en dat deze onmogelijkheid eenvoudigweg toe te schrijven zou zijn aan hun hoedanigheid van begunstigden van internationale bescherming of hun herkomst. Zo in weerwil van het voorgaande toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partijen hun toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat zij geenszins aantonen dat zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden.

Hoe dan ook tonen verzoekende partijen, mede gelet op de vaststelling dat zij niet concreet aantonen dat hun moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, evenmin aan dat de medische problemen in hunner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor de beoordeling van deze elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij tonen niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zouden terechtkomen een schending zouden uitmaken van hun fundamentele rechten en brengen geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partijen op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een aantal arresten die de Raad in het verleden velde, kan worden opgemerkt dat zij hiermee geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het

steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de persoonlijke omstandigheden en de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De documenten en stukken die verzoekende partijen bij het verzoekschrift voegen, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie werd reeds hoger besproken. De medische en psychologische problematiek van verzoekster en de zoon van verzoekende partijen wordt in het voorgaande verder niet betwist en wordt hierin terdege in rekening gebracht. De verklaring van verzoekende partijen over hun persoonlijke verhaal in Griekenland bevat geen bijkomende elementen die een ander licht kunnen werpen of afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Ook de overige door verzoekende partijen neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.10. Gelet op hetgeen voorafgaat, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT